

[Erik A. Jensen.]

går op eller ned, ikke kunne ændre disse takster helt eller delvis? Vil det derfor være klogt allerede nu at fastsætte taksterne for denne tjenesteydelse i 1964? Mig forekommer det rigtigt at vente med disse takstændringer til efteråret, fordi man derved bedre kunne overse, om der nu virkelig var behov for en ændring af den karakter, som lovforslaget bygger på.

Jeg skal heller ikke i dag gentage, hvad jeg fremførte sidste gang, vi havde postloven til revision, i 1961, om bladdøden og de opponionsdannende småblades trængsler, hvad deres økonomi angår. Jeg mener imidlertid at kunne slå fast, at disse trængsler ikke er blevet mindre gennem det års tid, loven nu har virket, og at det sikkert ikke er hensigten at give disse blade yderligere grå hår i hovedet med hensyn til deres eksistens og berettigelse.

Mit parti hilser altså ikke med synderlig stor glæde dette lovforslags fremsættelse. Den højtærede statsminister har jo henstillet til alle sider i vort samfund at vise mådehold, hvorfor vi finder, at det er at gå den modsatte vej, når man gennem det foreliggende lovforslag netop bidrager til at give den berygtede prisskrue en drejning til. Vi ved jo alle, hvad der sker — der er også tidligere i dag givet udtryk for det. Der sker nemlig det, at handel og industri lægger stigningen i posttaksterne over på deres varer. Grossisten lægger den samme stigning over på sine varer til detaillisten, som så igen lægger den over på varen, når denne afsættes til forbrugeren, og derved går forhøjelsen ind i pristalsberegningen og er med til måske at udløse en dyrtidsportion, som ingen bliver rigere af, snarere tværtimod. En dyrtidsportion udgør alene ca. 4,3 mill. kr.; dette tal kommer jeg til ved at se, at den højtærede minister i sine bemærkninger til lovforslaget gør opmærksom på, at de to portioner, der allerede ved januarpristallet er udløst, og som forfalder til 1. april, udgør 8,5 mill. kr. Ved en sådan placering af et fordyrende mellemed for handel og

industri til forbrugerne står vi der igen og skal atter til at regulere posttaksterne, og hvem har glæde af det? Jeg så meget hellere, om vi gennem udvalgsarbejdet, som jeg i øvrigt endnu en gang skal tilsige loyal og god medvirken, søger at finde frem til, om der — og i så fald hvad — skal lægges på taksterne.

Mit partis endelige stilling til lovforslaget vil afhænge af dette udvalgsarbejde.

Må jeg slutte med at gentage, hvad jeg fremførte ønske om sidst vi havde denne lov til behandling, i 1961, nemlig ønsket om at demokratisere de samarbejdsudvalg, som i dag er en realitet, i retning af bedriftsråd med virkeligt indseende med hele driften af væsenet og følgelig medbestemmelsesret og ansvar over for det fælles foretagende, postvæsenet nu engang er. Jeg fremfører det igen, fordi jeg nærer den allerstørste tro på, at der netop ad disse veje er mulighed for i forståelse med et personale måske at finde frem til den mest rigtige form for driften. Jeg er overbevist om, at dersom man ad åre må se i øjnene, at der må foretages en radikal omlægning af driften, da er det for alle parter bedst at være med fremfor at være imod. Et diktat kan, såfremt man ikke har sikret sig et godt personales medvirken, få de uheldigste følger, fordi det samme personale da ikke vil forstå de skridt, det måske bliver nødvendigt at foretage. Et fornuftigt samarbejde med det gode personale, man har, vil måske også kunne medvirke til denne fælles forretnings bedste ledelse.

Endelig har jeg med stor interesse hørt det ærede medlem hr. Poul Nilsson, der som ordfører for socialdemokratiet allerede i dag ligefrem kunne lægge en linje for det udvalgsarbejde, som skal præsteres fremover. Det ærede medlem nævnte postkasseloven, som det normalt hedder bl. a. i landet Norge, som det ærede medlem henviste til. Jeg vil gerne her understrege, at jeg med stor interesse skal gå ind i et udvalgsarbejde vedrørende de tanker, som det ærede medlem hr. Poul Nilsson fremkom